

[Finansministeren.]

at der blev givet Indehaverne af de nu forfaldende Obligationer en Ret til Ombytning, saaledes at de kunde faa nye Obligationer i Stedet for de forfaldende, men hvad der ikke bliver ombyttet paa denne Maade, skal ligge fast hos Nationalbanken og de andre Banker, der overtager Laanet, saaledes at dette ikke udbydes til ny Tegning.

Forslaget om at ordne Sagen paa denne Maade staar i Forbindelse med Nationalbankens Ønske om at vise, at den tror paa Obligationsmarkedets Holdbarhed, og at den ikke frygter for nogen Risiko ved at overtage disse Obligationer uden at udbyde dem straks. Der har jo i de sidste Dage været et meget stærkt Obligations salg paa Københavns Børs, men det har vist sig, vistnok til Forundring for adskillige, at Kurserne ikke derved i synderlig Grad er paavirket i nedadgaaende Retning; kun en ganske svag Bevægelse har man kunnet iagttage i denne Henseende. Der er ingen, der er i Tvivl om, at dette skyldes Nationalbankens Indgriben og dens Ønske om at hævde Obligationsmarkedet. Der er al Grund til at udtale Tilfredshed med, at Nationalbanken paa den Maade viser, at den har baade Villie og Evne til at have Haand i Hanke med Obligationsmarkedet i Tider, hvor der fra anden Side kommer Strømninger, der vilde kunne bringe Uro ind i det.

Disse Obligationer er tænkt udstedt til en Rente af $4\frac{1}{2}$ pCt. Jeg mener, det Tidspunkt nu er kommet, da man bør søge at faa 5 pCt.s Obligationerne erstattet med $4\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer, og jeg mener, at Staten bør søge at gaa i Spidsen derfor, naar Muligheden derfor er til Stede. Det foreslaas, at Obligationerne udbydes til Ombytning til en Kurs af $98\frac{3}{4}$ pCt., og det foreslaas, at Overtagelseskursen for Nationalbanken bliver 98 pCt. Jeg tror, der fra alle Sider vil være Enighed om, at det er en Kurs, som Staten kan være tjent med at faa fra Nationalbanken. Af de 30 Mill. Kr. Obligationer, som skal udstedes, skulde Staten overtage Ansvaret for Ombytningen af 2 Mill. Kr., saaledes at den Sum, som gaar til Nationalbanken og til eventuel Ombytning gennem Nationalbanken og andre Institutioner, skulde andrage 28 Mill. Kr.

Jeg skal tillade mig at anbefale dette Lovforslag til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling.

Justitsministeren (Zahle): Jeg skal have den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om nogle Ændringer*

i Lov Nr. 172 af 16. Juni 1932 om Betalings- henstand for Ejere af Landbrugsejendomme, Fiskere, Haandværkere, Handlende og Løn- arbejdere. Ved denne Lov blev der givet Adgang til at give Henstand med Termins- ydelserne i begge Terminer 1931, medens det blev forbeholdt Kreditorerne selv at bestemme, om de vilde give Henstand med Ydelserne i Juni Termin 1932. I den for- løbne Tid har imidlertid Konjunkturerne for Landbruget ikke forbedret sig i en saa- dan Grad, at det af den Grund kan findes rimeligt at stille 11. Juni 1932 Terminen anderledes end de to Terminer i 1931. Hovedændringen, som jeg her skal anbefale, af Loven af 16. Juni 1932 gaar altsaa ud paa, at der gives Adgang til at behandle 11. Juni 1932 Terminen paa samme Maade som begge Terminerne i 1931.

Foruden den Begrundelse, at Land- brugskonjunkturerne i det væsentlige er de samme i denne Henseende, som de var, da den tidligere Lov, som her ændres, blev vedtaget, kommer den Grund, at nogle af de Mennesker, som har været mest pligt- opfyldende og har betalt deres Termins- ydelser i begge Terminer 1931, kan være saaledes stillet, at de derved netop har udtømt deres Betalingsevne og netop ved deres Pligtopfyldenhed er blevet stillet saaledes, at de i højeste Grad trænger til Henstand med Juni Termin 1932. Derfor foreslaas det at stille denne Termin under de samme Vilkaar som Terminerne i 1931.

Dernæst stilles der Forslag om at rette og tydeliggøre Loven af 16. Juni 1932 paa et Par Punkter, hvor det viser sig, at man i Praksis er kommet i Tvivl om, hvorledes Loven er at forstaa. For det første har det været Genstand for Tvivl, hvorvidt Ting- lysning angaaende Henstandsgivelse var nødvendig for Panterettens Bevarelse. Det har Justitsministeriet ment, at den ikke var, under Hensyn til, at Lovbestemmelsen i Grunden kun er en Udvidelse af den Ret, som Kreditorerne har i Henhold til Ting- lysningslovens § 40, 4de Stykke, til at bevare Panteretten for Terminsydelserne, men da der har været Tvivl, har jeg ment, det var rigtigst i Lovforslagets § 1 at foreslaa indsat en Bestemmelse i den gældende Lovs § 2, som siger:

„Tinglysning af Henstandsgivelse ef- ter denne Lov er ikke nødvendig.“

— Det er Hovedbestemmelsen. —

„Saafremt der i Anledning af Hen- standens Givelse af Skyldneren udstedes særligt Skylddokument, vil dette dog kunne tinglyses overensstemmende med Reglerne for Tinglysning af Pantebreve.“